

Sygn. akt II CSK 133/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Gminy K.
przeciwko [...] Stowarzyszeniu [...] w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w S.
z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ Sąd drugiej instancji zasądził zadośćuczynienie w rażąco wygórowanej kwocie w sposób całkowicie dowolny, nieumotywowany i przekraczający granice uznaniowości, zignorował okoliczność, że nawet jeśli działania pozwanego były bezprawne, to jednak zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przyznawane na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, powinny mieć wymiar symboliczny, a ochrona takich podmiotów powinna być realizowana głównie w postaci niemajątkowej oraz zignorował oczywiste okoliczności, że strona pozwana nie działała bezprawnie. Sąd Apelacyjny, zdaniem skarżącego, zignorował również pojawiające się w doktrynie i orzecznictwie istotne wątpliwości co do możliwości domagania się zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych na podstawie art. 448 k.c. przez osoby prawne.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na

kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut oczywistego naruszenia określonego przepisu nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, nie publ., z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ograniczył się do przedstawienia własnej oceny rozstrzygnięcia co do kwoty zasądzanego zadośćuczynienia, kwestii bezprawności działań strony pozwanej oraz możliwości domagania się zadośćuczynienia przez osoby prawne. Nie wykazał natomiast, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

at